

וכך הוא תיאר זאת

פונדק: מה בעצם הביא אותך להכנס לחיל-האוויר?

גליל: בשבילי מה אדם רוצה לחיות? אדם יש לו מגמה בחיים והוא חותר להשיג אותה.

פונדק: מה היתה דרך התקדמותך בחיל-האוויר?

גליל: קשה מאד. יותר מאשר לכל אחד אחר. בתחילה היו לי ידיעות תאורטיות לא מספיקות. ישבתי, למדתי למודי קרקע במשך חצי שנה. עברתי בדיקה רפואית לצוות-אוויר. הייתי בין המעטים שזכו לעבור אותה. זה היה בזמן ההפוגות. דובר על צורך במקלענים אוויריים, ושאלו מי מוכן ללכת. אמרתי שאני מוכן ללכת. דן טולקובסקי דבר אתנו ואמר שהטים בנוי לא רק על מייסיס, צריכים מתנדבים לצוות-אוויר. הסכמתי כי שמעתי שאחר כך אפשר לעבור לטיסה ממש. החברים שלי צחקו ממני ולא באו אתי. הקורס נערך באנגליה ואני לא ידעתי אנגלית. ישבתי ולמדתי ועברתי אותו. הגעתי רביעי, שרתתי כ-5—4 חודשים כמקלען אווירי בטייט. בקשתני כל הזמן העברה לטיסה ממש.

הררי: אמרת שהתרת את החגורה.

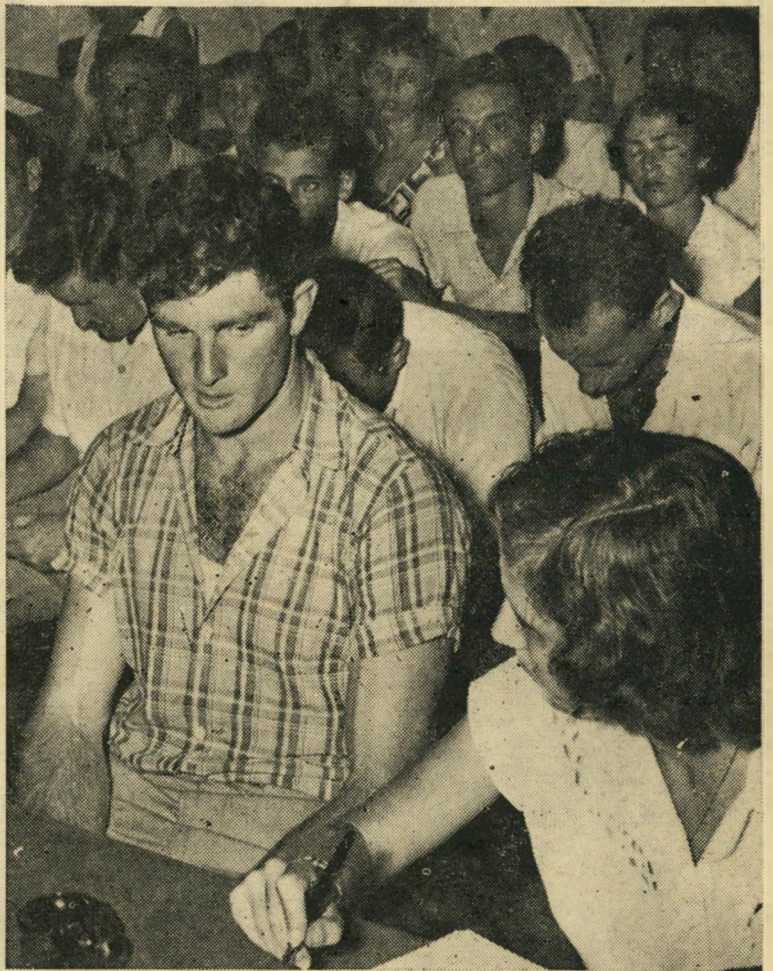
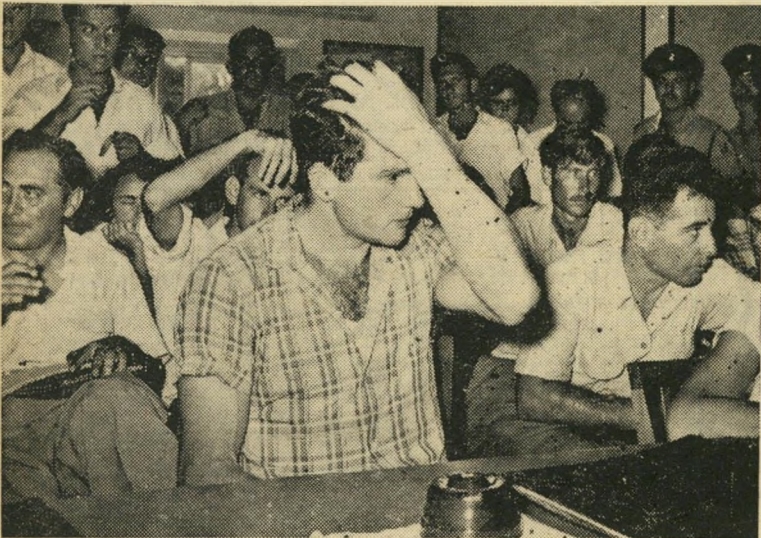
גליל: כן, וקפצתי החוצה. ראיתי שסטרוד יושב בתא ולא יכול לזוז, לא יכול להתיר את החגורה. צעקתי לו: "צא החוצה!" יצאתי ותפסתי את מכשיר-הכבוי שהיה מתחת לרגליים. הוא לא עבר. אחר כך נזכרתי מדוע הוא לא עבר: היה לו מכסה מלפנים ולא פתחתי אותו. כשקפצתי החוצה ראיתי שהמטוס מונח על גוף. הרמתי עם הכתף את כנף המטוס והכרתי את בן-ציון ישראלי.

הררי: הכרת אותו?

גליל: לפני שש שנים ראיתי אותו בפעם האחרונה. הוצאתי אותו החוצה, למרחק עשרה מטרים בערך. אז שמעתי את הרמקול צועק להסתלק מן המטוס. הוצאתי עוד גוף של איש או אשה שהיה מונח שם.

הררי: איך הוצאת את הגוף השני?

גליל: הוא שכב על יד המטוס. אני לא זוכר איפה היה פצוע. אנשים זרקו חזל על הגופות, ואני זוכר שצעקתי מדוע הם עושים זאת. המטוס עלה באש. שני אנשים תפסו אותי ולקחו אותי משם. רציתי להוציא עוד גוף אחד שראיתי שם. ולא נתנו לי.

גליל: ...אמרתי לסטרוד: הפעם נטיל מכיוון הפונדק, לא כמו שהטלנו קודם. טסתי כשראיתי את המקום שהיה צריך להפיל, הוצאתי את היד וזרקתי את המצנח. משכתי ביד במטה, ומיד ראיתי שהכנף הימנית היא למעלה ב-90 מעלות, והמטוס מתחיל להחליק לצד שמאל. אני לא זוכר אם נתתי מטה ימנה או לא. יכול להיות שנתתי, והאווירון לא התיישר. צעקתי לסטרוד שהמטוס לא נענה לי. צעקתי: "הוא לא עולה!" או: "הוא לא נשמע ליו"י תכן שנתתי רגל ימין, אבל בבת אחת ראיתי שהקהל מתקרב אלי מלמטה בזווית. ראיתי שאני לא יכול לעשות שום דבר. נתתי משיכה במטה, המטוס קצת התרומם ולא עלה יותר, וראיתי איך אני נופל בבת אחת על האנשים.

הררי: מה היה כשנפלת?

גליל: אני מניח שבנפילה עצמה לא הרגשתי. אולי סגרתי את העיניים או קבלתי מכה.

כשפתחתי את העיניים, התרתי את החגורה, קפצתי מהמטוס...

הררי: כשפתחת את העיניים היה המטוס בכיוון שאליו טסת?

גליל: לא, הוא היה בכיוון הפונדק ב-180 מעלות.

הררי: הרגשת איך הסתובבת?

גליל: את הסיבוב עצמו לא הרגשתי. יתכן שכשהמטוס קבל את המכה הראשונה, קבלתי מכה וטוּסַשְטִי לגמרי רלגע, כך שיתכן ולא הרגשתי בסבוב.

צור: יושב ראש הוועדה שאל אותך קודם מה לדעתך היתה הסבה שהאווירון התרסק. אתה אמרת: או גורם מטאורולוגי, או שגיאה של הטייס. אחי מה שאמרת עכשיו, מה אתה חושב היתה השגיאה?

גליל: היות ואני לא זוכר מה עשיתי, איני יכול להגיד. אני אומר זאת בכנות גמורה. הכל הלך בבת אחת. כשראיתי את הכנף ב-90 מעלות, חכיתי לראות מה לעשות, לפי איך שהאווירון יגיב. הכל הלך בבת אחת. היה לי מקרה דומה לזה פעם עם טייס אחד במכתש. האווירון אבד 400 רגל, הכנף היתה ב-90 מעלות והתלמיד שלי הריס את שתי הידיים. אני אמרתי לו: אקח את האווירון. סגרתי את התרוטל והמשכנו לטוס.

צור: כל טייס חוש, טייס מקצועי (ואתה טייס מקצועי), כאשר הוא מגיע ל-300 שעות טיסה בערך, מתחיל לחכות לאקסידנט הראשון שלו. היתה לך הרגשה כזאת גם כן?

גליל: אף פעם לא. לא חשבתי שזה עלול לקרות לי. אני גם לא חושב שבמטוסי פייפר מוכרחים לחכות לזה.